

Izdavač:

Primorsko-goranska županija, Adamićeva 10, Rijeka

Za izdavača: Zlatko Komadina

Ilustratorica: Margareta Peršić

Tekstopisac: Velid Đekić

Lektorica: Lidija Toman

Produkcija: Prospekt d.o.o., Rijeka

Tisak: Kerschoffset d.o.o., Zagreb

ISBN: 978-953-7221-72-0

Sadržaj slikovnice isključiva je odgovornost Primorsko-goranske županije.

Za više informacija posjetite:

www.frankopani.eu, www.strukturfondovi.hr

Rijeka, 2019.

Copyright © Primorsko-goranska županija

Trsatsko blago

Vani, u širokom svijetu, ima stotinu čuda.

Projekt Primorsko-goranske županije „Kulturno-turistička ruta Putovima Frankopana“
sufinancirala je Europska unija iz Europskog fonda za regionalni razvoj.

Dragoviću moj, jesi li
upoznao dječaka Stjepana?

On ti živi na Trsatu. Ljeti uživa u
hladovini razgranatih stabala.
Zimi raširi ruke kad ga gura bura i
razveseli mu nos čistim zrakom.

S Trsata se širi krasan pogled
gdje god kreneš okom.

Na jednoj strani plavi se
kvarnersko more. Na drugoj
strani zelene se planine
Gorskog kotara. Ili se možda
bijeled od snijega.

Je li Stjepan u tome uživao sam? Naravno da nije. S dva najbolja prijatelja, Ivanom i Martinom, trčkarao je Trsatom tako radosno kako to mogu samo djeca.

Htjeli su sve vidjeti, sve znati. Nije bilo dvorišta u koje ne bi zavirili, nije bilo mace s kojom se ne bi sprijateljili.

Znali su pogledati i prema gradu uz more.

– Dolje, u zidinama, vidi se Rijeka. – kazao je Stjepan. – Zidinama se grad brani od napada izvana. Ulaz u grad noću se zaključava. Tko zakasni ući, mora ostati vani do jutra.

Ljeto

BRRR

- Na jednoj zgradi dolje stoji veliki sat – nastavio je.
- Čudan je to sat, ne pokazuje točno vrijeme. Na ljetnom suncu zagrije se i rastegne pa radi sporije i kasni. Zimi se od hladnoće stisne pa radi brže i žuri. Ali Riječani ne žele zamijeniti svoj sat drugim. Vole ga baš takvog.

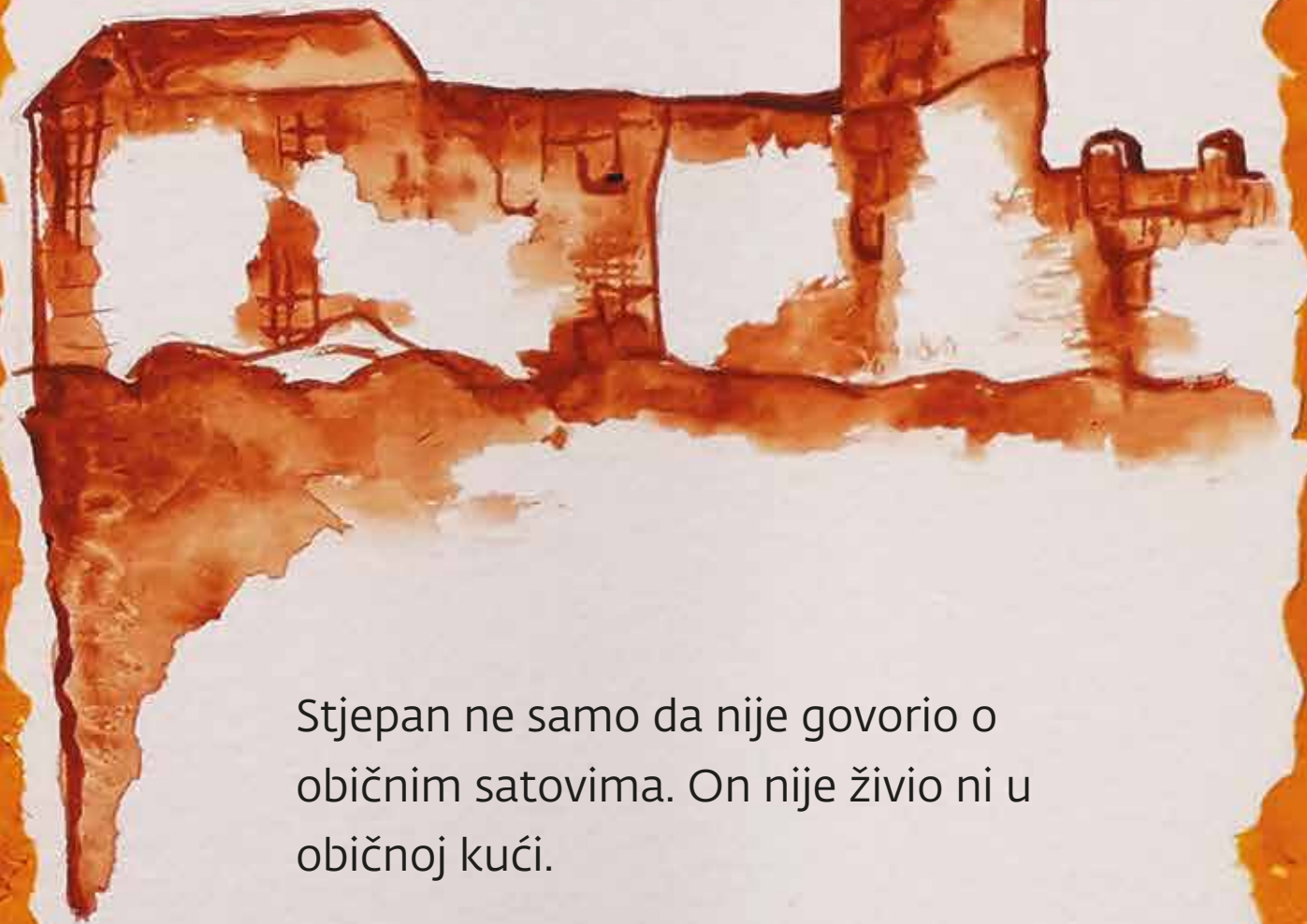
Ivan i Martin divili su se Stjepanovu znanju, premda nisu znali otkuda mu. Uistinu je znao mnogo i s njim nikad nije dosadno.

Od koga li je samo čuo sve te zanimljivosti?

Pozdrav s Trsata!

Stjepan ne samo da nije govorio o običnim satovima. On nije živio ni u običnoj kući.

Bio je sin kneza Frankopana, gospodara Trsata. Živio je u kaštelu.

Koliko je Stjepan volio biti s prijateljima vani, toliko je volio i biti u kaštelu. S mamom je listao slikovnice s pričama koje još nije čuo. Isto je činio s tatom. Istrčiš se napolju, pa sjedneš pod krov i utoneš u nepoznatu priču. Ili ponoviš poznatu, ako ti se tako sviđa.

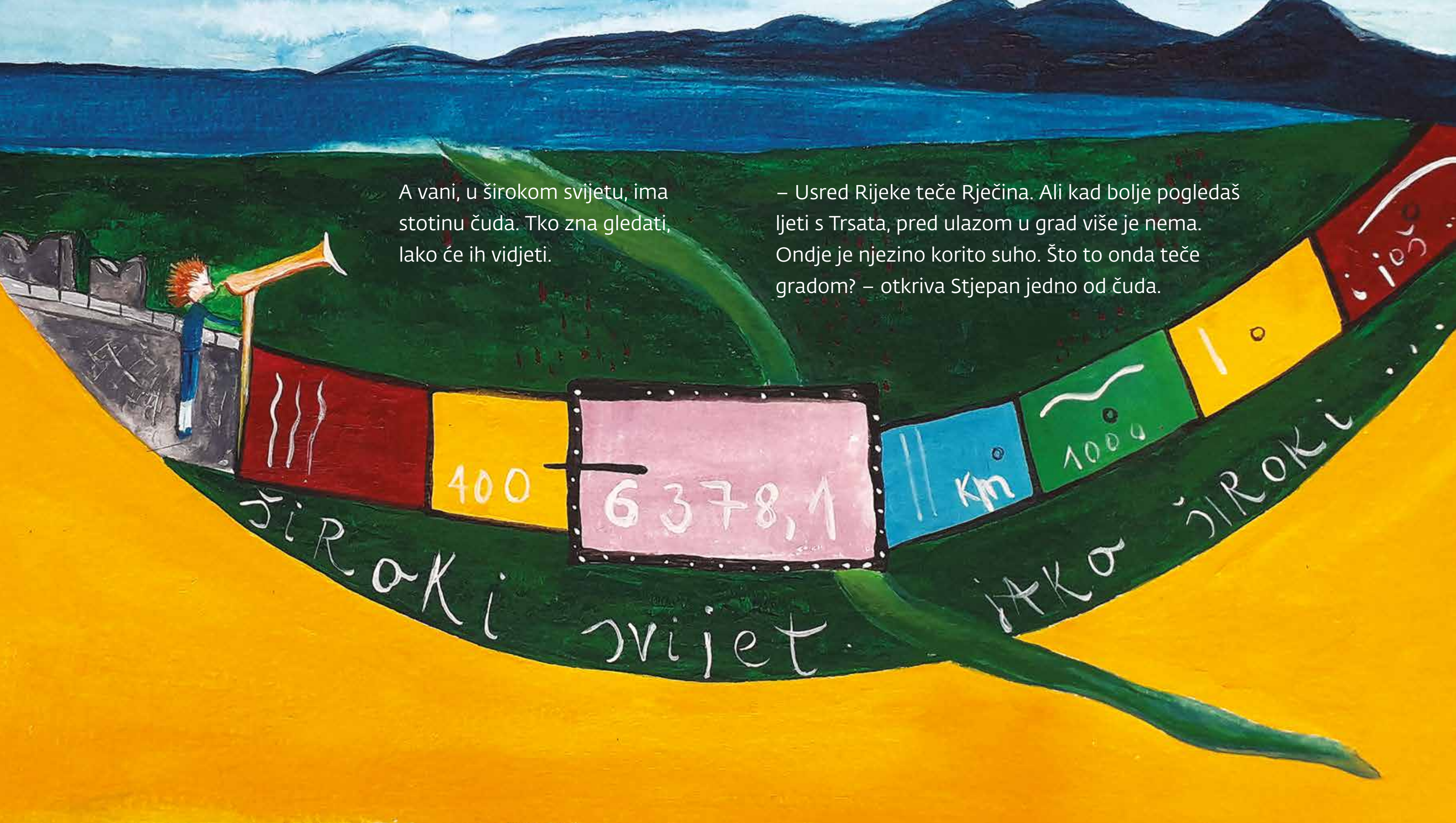
E to ti je, dragoviću moj, nekima bilo neobično koliko i rastezljivi riječki sat.

– Kako to da se ne družiš s nama cijeli dan? – upitaše Stjepana jednom Martin i Ivan. Prije ručka bili su zajedno u igri, a poslije ručka ne.

– Volim kući slušati lijepe priče. Tada vrijeme tako brzo proleti da ni ne primijetim. – odgovori Stjepan.

Dječake je odgovor malo zbunio. Kad bi bilo tako kako kaže njihov prijatelj, neka djeca i odrasli uopće ne bi izlazili van.

A vani, u širokom svijetu, ima stotinu čuda. Tko zna gledati, lako će ih vidjeti.

– Usred Rijeke teče Rječina. Ali kad bolje pogledaš ljeti s Trsata, pred ulazom u grad više je nema. Ondje je njezino korito suho. Što to onda teče gradom? – otkriva Stjepan jedno od čuda.

širaki svijet

širaki svijet

Spremno je i objašnjenje.

– Na ulazu u grad je velika stijena. Ispod stijene skriven je izvor. Naziva se Zvir, a nikad ne presuši. On puni suho korito Rječine vodom. Zato Rječina ljeti uopće nije Rječina, nego Zvir. Možda bi joj trebalo i naziv promijeniti u Zvir?

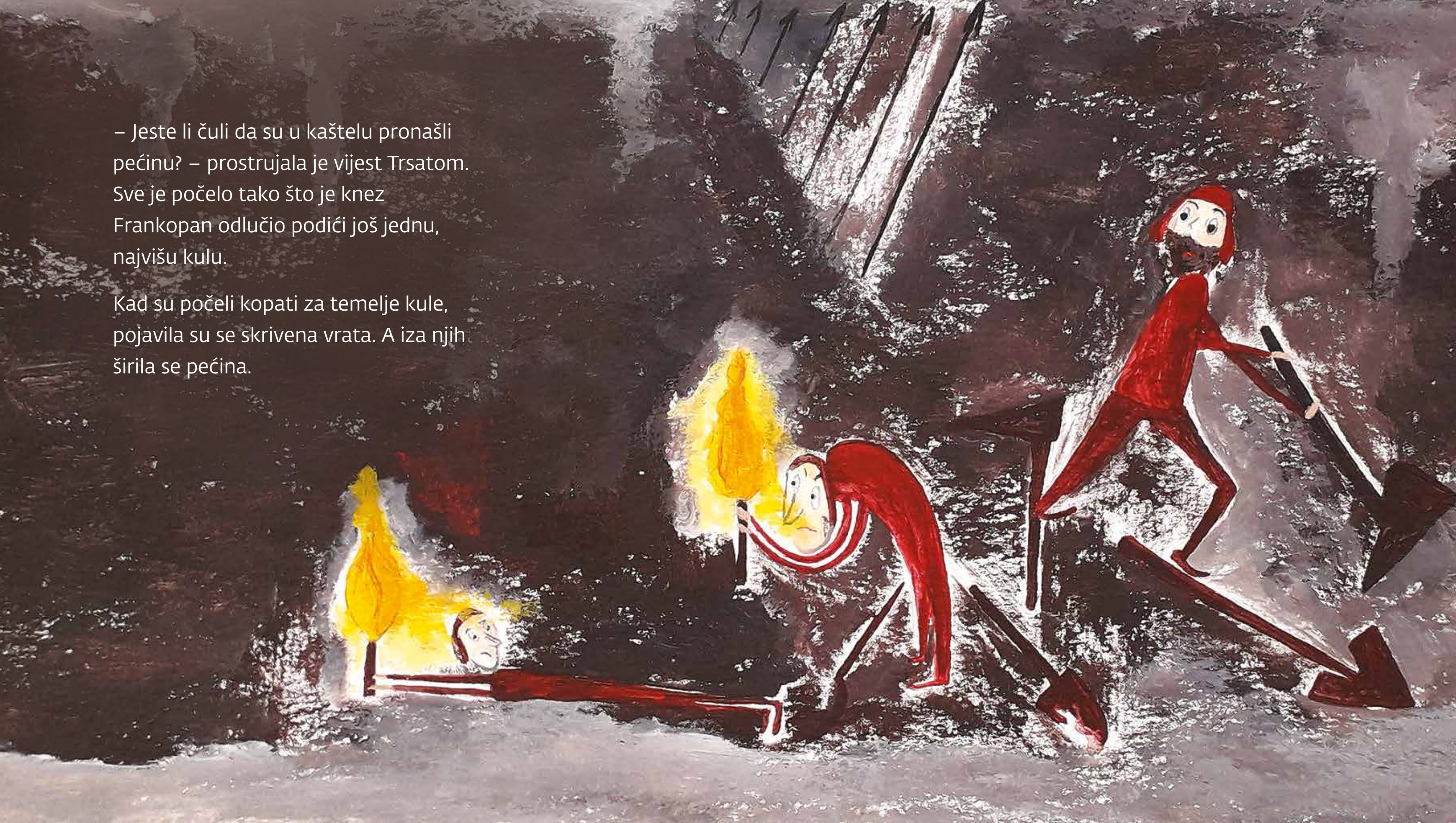

Ivan i Martin navikli su se na to da imaju prijatelja punog znanja. No iz misli im istovremeno nije odlazilo pitanje zašto nisu cijeli dan zajedno.

Dapače, nad glavom im je zakuckao upitnik: – Ima li Stjepan u kaštalu kakvu tajnu koju ne dijeli s nama?

– Jeste li čuli da su u kaštelu pronašli pećinu? – prostrujala je vijest Trsatom. Sve je počelo tako što je knez Frankopan odlučio podići još jednu, najvišu kulu.

Kad su počeli kopati za temelje kule, pojavila su se skrivena vrata. A iza njih širila se pećina.

Trsaćanima se smjesta probudila mašta.

- Pećina je tajni prolaz od kaštela do kanjona Rječine. – pomisliše jedni.
- U pećini su bili zatočeni razbojnici. – vjerovali su drugi.

- U nju se ne može ući niti se iz nje može izići, ključeve ima samo knez. – znali su treći.
- U pećini se čuva veliko blago. – uvjereni su četvrti.

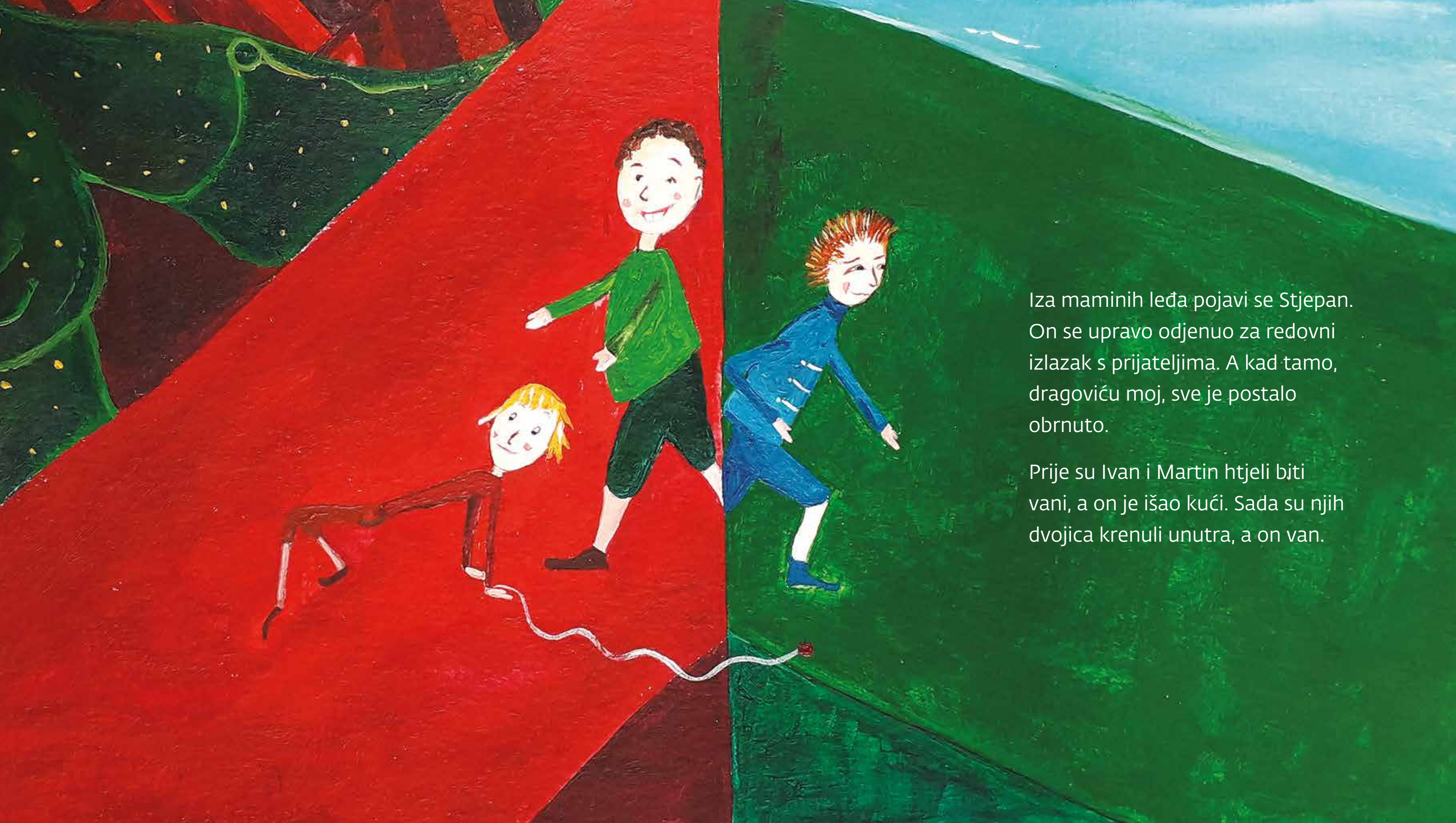
– Zbog pećine je Stjepanu zanimljivije u kaštelu nego s nama. – zaključiš Ivan i Martin.

Mora da je u njoj nešto vrlo vrijedno. Kad bi samo postojao način da se zaviri unutra...

– Dobar dan! – pojaviše se na ulazu u kaštel Martin i Ivan. Otvorila im je Stjepanova mama. – Došli smo posjetiti svog prijatelja. Ne moramo svaki put biti vani. – rekoše dječaci.

– Samo uđite. Ponekad promjena dobro dođe. – pozva ih mama.

Iza maminih leđa pojavi se Stjepan. On se upravo odjenuo za redovni izlazak s prijateljima. A kad tamo, dragoviću moj, sve je postalo obrnuto.

Prije su Ivan i Martin htjeli biti vani, a on je išao kući. Sada su njih dvojica krenuli unutra, a on van.

– Stjepane, možeš li nam pokazati pećinu?
Svi o njoj govore.

I Stjepan ih povede. Trojka zakorači u pećinu,
a ona ih dočeka tamom. I tišinom. Svud
uokolo bio je samo kamen. Od uzbudljivih
priča što su se širile Trsatom, tu nije bilo ni
jedne.

– Bolje da vam pokažem nešto drugo. Moju tajnu pećinu s blagom. – pozove Stjepan. Pa ih uvede u sobu u kojoj su se od poda do stropa uzdizale police.

Pune slikovnica. I šarenih knjiga. Ivan i Martin prvi se put nadoše u knjižnici. Promatrali su raširenih očiju.

– Volim uzeti u ruke slikovnice. I knjige s mnogo crteža. Neke su o Rijeci, neke o Trsatu, neke o drugim mjestima.

Moj tata kaže: tako se može upoznati svijet oko nas. Kao da otputuješ u neki drugi grad ili zemlju, a nisi ni koraknuo iz kuće.

ZUTA · CRVENA · SMEĐA · BIJELA · CRNA · ZELENA · TI

PLAVI PLANET u

Boji

Jedini PLANET IZBORAK.

RAZLIKE NAS OBOGACUJU.

– Mama kaže:
tako se ipak najviše
sazna o ljudima.
Kako razmišljaju,
kako se ponašaju. Što
vole ili ne vole. I da je
manje važno u kojem
si kraju svijeta.

Važnije je to što
ljudi svugdje misle
slično i čine slično.
Tako ih možemo lakše
razumjeti.

– Vidiš ti to. Kad bi bilo više ovakvih soba, bilo bi i više ljudi punih znanja. – reče Ivan.

– E da. Samo pročitaš u slikovnicama o nečemu i eto ti mudrosti. – doda Martin.

Pa izadoše sa Stjepanom iz kaštela. On spreman na nova trčkanja Trsatom, oni s posuđenim slikovnicama u rukama. Tako ti je sve to bilo, dragoviću moj, i nikako drukčije.

Slikovnice:

1. Svojehlavi štapić
2. Trsatsko blago
3. Tri brata i tri kule
4. Putovanje bakarskim jedrenjakom
5. Grobnički mlin
6. Bribirske djevojčice
7. Čabarski rudari
8. Puhova družina

